

mamei sale care nu admite altfel decât căsătoria cu Eila. Căutarea actului accelerează ritmul piesei și constituie pretextul în jurul căruia autorul își centerază acțiunea. Se caută un act, care de fapt nici... nu există! Ne-o spune chiar Elimeilech: „Toată lumea știe că sintem soț și soție. Nicăieri nu ni s-a cerut s-o dovedim. Acum 25 de ani, nimeni nu făcea caz de așa ceva. Când se întâmpla cu doi oameni să se iubească, se mutau împreună... și asta era tot”.

Frumos spus. Dar ce te faci când fericirea propriei tale fiice depinde de existența acestui act? Există o singură soluție: Elimeilech să se curune cu propria lui soție. Și, la îndemnul fiicei sale, Elimeilech cere mîna Șifrei. Urmează momente de real haz. Elimeilech oferă Șifrei flori și-i face declarații de dragoste. Dar Șifre nu se grăbește să-i dea răspunsul. De fapt, tot acest joc al soției ce urmărește? Dorința ei ține de fire: omul ei să redevină cel de acum 25 de ani. Vecina, văduva Șeine, cochetează cu Elimeilech care dorește să stîrnească gelozia Șifrei, ceea ce, de altfel, și reușește. Numărul personajelor e completat de intrarea în acțiune a lui Buki, lucrător agricol. E simplu, eliberat de prejudecăți și conformism. Eilei i se oferă termeni de comparație. Și concluziile nu sînt de loc în favoarea logodnicului.

Toți caută actul de căsătorie. Și cînd, în sfîrșit, se găsește actul... culmea — e al părinților lui Buki.

Sfîrșitul actului II împacă pe Șifre cu Elimeilech și unește — spre consternarea lui Robert — pe Eila cu Buki.

O cameră în care se intră și se iese, se vorbește, se caută cu înfrigurare actul de căsătorie: o cameră în care se nasc conflicte între cei doi soți, între ei și vecina lor, între Robert și Eila, între Eila și Buki. Se schimbă păreri, se răscolesc amintiri, se rîde și se plînge. O regie inspirată a condus spectacolul spre o notă generală armonioasă, fără stridente (exceptînd unele lungimi). Distribuția s-a dovedit a fi de asemenea bine aleasă.

Benno Poppliker (în rolul lui Elimeilech Berezovski) — admirabil — creează un rol bogat în nuanțe, dovedind un actor cu experiență scenică; Nușa Grupș-Stoian (Șifre, soția lui) într-un rol mai puțin bogat în situații și replici comice, totuși, de o cuceritoare vioiciune, a fost simplă și tulburătoare. Foarte tînăra Mihaela Kreutzer (Eila, fiica lor) a secundat cu dezinvoltură pe cei doi cunoscuți actori ai T.E.S.-ului. Monu Grün (Buki, muncitorul agricol), a realizat un personaj robust, lipsit de prejudecăți.

În ciuda aparițiilor fugare, Rudy Rosenfeld (Logodnicul) a creat momente de real haz, prin gestică, replică și situații. Sonia Gurman (Șeine Birboim, o vecină) contribuie la unitatea spectacolului.

În ansamblu, întregul spectacol s-a înscris pe linia sincerității jocului (minus unele stridente), pe linia respectării în teatru a adevărului vieții.

Teatrul „C. Tănase“ SONATUL LUNII de Sașa Georgescu și Puiu Călinescu

Iată că astrul învăluit timp de secole în mister și vrajă n-a mai rezistat omului pornit într-o adevărată cursă a cunoașterii și și-a dezvăluit în parte... secretele.

Luna, enigmaticul astru, e în centrul preocupărilor: ne-am propus să spulberăm acele lumi imaginate și, din zi în zi, ne familiarizăm cu imagini ce pînă acum un an țineau de fantezie; și, dacă pînă acum luna era o sursă de imagini poetice, azi a devenit o sursă de investigații științifice.

Nici lumea teatrului n-o ignoră. Titluri ca *Primarul lunii și iubita sa* (piesă a dramaturgului Al. Mirodan) și *Sonatul lunii* (text de Sașa Georgescu și Puiu Călinescu) au devenit familiare bucurăsteanului.

Dar să ne oprim la *Sonatul lunii* și să vedem ce și-au propus autorii. În ciuda justificării — în ceea ce privește titlul spectacolului — (justificare făcută în caietul-program), consider că titlul face concesii unui anumit public, fiind total dezagreabil prin analogiile ce s-ar putea face.

Să vedem însă ce se ascunde în spatele lui. Cu acest spectacol de divertisment estival s-a încercat o nouă formulă de concert-spectacol. Contactul cu publicul se realizează printr-o scenă în permanență deschisă, fără cortină, cu decorurile ce se schimbă la vedere, cu artiști ce-și schimbă costumele pe scenă, cu mișcarea ce se desfășoară (aparent) la voia întâmplării, lăsînd impresia unui spectacol improvizat. Ca manieră, nimic de reproșat (după unele păreri s-ar spune că se comunică mai mult cu publicul), dar era necesară o exemplificare de calitate. Deși semnatarii spectacolului au scris texte (unele cu mult umor) pentru... toate gusturile (poate chiar pentru prea multe), deși regia (Bițu Fălțicineanu) s-a străduit să dea o notă nouă spectacolului de revistă, deși unii inter-

preți, ca Didi Ionescu (plină de nerv), Ioana Matache, Ovid Teodorescu, au fost realizatorii unor momente de real haz, deși coregrafia (N. Sever și Sandu Feyrer) a oferit unele momente de încântare (prea puține — nepermis de puține pentru acest gen de spectacol), deși aplauzele cu care sînt primiți soliștii de muzică ușoară Margareta Pîslaru (care continuă să capteze un public destul de neomogen ca gusturi) și Jean Păunescu (*Arca di Noe*, bisată pînă la extenuare) pot să te convertească — scăderile rămîn prezente. Din păcate, spectacolul, mai bine zis ambițiile spectacolului, se pierd undeva pe drum. Continuăm să facem concesii publicului care, dacă ne aplaudă și ia cu asalt grădina, suplinește ambiția de a realiza un spectacol de artă. În fond (se vor auzi voci) la revistă omul vine să se distreze, să ridă, să se deconecteze... nimic mai adevărat. Dar toate acestea nu pot constitui un sistem de valori. Arta trebuie să rămînă artă, indiferent de genul prin care se exprimă. Un spațiu aparte se cuvine a fi dedicat aparițiilor lui Puiu Călinescu — care, putem spune, au fost un adevărat recital. Nu am fi foarte departe de adevăr, dacă am afirma că excelentul mim e coloana vertebrală a spectacolului, dar calitățile sale de improvizator nu pot acoperi, în ansamblu, lipsurile spectacolului.

Irina Toma

retice" despre spațiul concret al scenei și cel delimitat de decor.

Străduindu-ne, am formula cîteva „inedite“ gînduri despre alegerea unei piese în raport cu întreaga operă a unui dramaturg sau am nuanța observațiile legate de abilitatea interpreților de talent chiar și atunci cînd coboară pînă la cabotinism, spre deosebire de neîndemînarea, lipsa de educație și de prestații scenică a altora.

În sfîrșit, cum orice discuție este posibilă, avem totuși tîria să fim laconici și clari. *Sosesc diseară* este una din piesele slabe și lipsite de vervă ale maestrului Tudor Mușatescu, cu toate că este scrisă într-una din fecundele și strălucitoare sale perioade de creație. Păcat că a fost aleasă tocmai aceasta. Dar, probabil, argumentul a fost simplu și convingător — puține personaje, un singur decor și apoi... comedie, prestigiul dramaturgului și dragostea spectatorilor. Ion Cantacuzino a pus în scenă puține piese, iar lucrul este evident nu numai în lipsa de fantezie a abordării textului, nu numai în liniarismul mizanscenei, ci și în neomogenitatea tonurilor folosite de actori. Ștefan Mihăilescu-Brăila, Maria Voluntaru, Marcel Enescu, și-au păstrat puterea de a cuceri publicul, dincolo de neglijențele și exagerările lor, dincolo de impresia că sînt încă într-una din zilele lor de vacanță; iar cuplul de actori tineri (Ileana Cernat și Șerban Cantacuzino) nu depășesc obișnuita catalogare: puțin farmec, destulă neîndemînare.

Ca să încheiem, Șt. Norris a alcătuit o ambianță plăcută, însă modestă ca act de creație scenografică și total nepotrivită cu un spectacol în aer liber. Renunțăm să comentăm faptul că decorul nu completa întregul cadru al scenei, dar că era completat cu niște panouri rămase, probabil, de la vreun recital de muzică ușoară al unui solist de provincie.

Ioana Popescu

Teatrul Giulești

SOSESC DISEARĂ

de Tudor Mușatescu

Am putea să ne reamintim, asistînd la spectacolul de la Teatrul de vară „23 August” cu piesa lui Tudor Mușatescu *Sosesc diseară*, că nici în acest an nu am asistat la o stagiune estivală. S-a scris însă mult, s-au făcut din vreme promisiuni solemne, apoi teatrele au continuat să-și trimită cu indiferență montările făcute pentru sălile lor în grădinile de vară, iar criticii au remarcat și comentat fenomenul.

Am putea să vorbim și despre microfoanele dispuse neglijent pe scenă, despre această încercare supărătoare și incomodantă de a suplini acustica printr-un expedient tehnic, despre aceste microfoane ajunse în stare de a avea ele însele „reacții de interpretare” — mici hîrțeli, mici icneli sau lungi pauze.

Nici iluzia că reprezentarea *Sosesc diseară* ne prilejuiește o discuție despre înființarea A.R.I.A.-ei, despre debutul ei și scopurile ei nu este exclusă. Am avea posibilitatea, de asemenea, să facem cîteva însemnări „teo-

Ileana Cernat și Șerban Cantacuzino. →